

Arrest

nr. 100 552 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Baarle-Hertog, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Baarle-Hertog van 8 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat E. VAN DER VLOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2012 legden verzoekster en F. J. M. E., een in België verblijvende Nederlands onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Baarle-Hertog.

1.2. Verzoekster diende op 5 augustus 2012 tevens, in functie van F. J. M. E., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De burgemeester van de gemeente Baarle-Hertog nam op 8 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/08/2012 werd ingediend door :

Naam: [U.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Burundi

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burg[e]r van de Unie. Volgende gevraagde documenten wer[d]en niet overgemaakt: bewijzen van de duurzame relatie, be[...]wijs van voldoende bestaansmiddelen van de partner.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft volgende toelichting:

“De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten, is weinig gemotiveerd.

Art. 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden kleeed.

Art. 3 van de wet van 29.07.1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende” zoals vervat in art.3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Volgende elementen worden o.a. niet afdoende gemotiveerd:

- "De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijzen van de duurzame relatie, bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de partner".

Verzoekster en de heer [E.] wonen sedert 15 december 2011 samen op het adres te [...] Baarle-Hertog. Voordien hebben zij samen gewoond in 's-Hertogenbosch, Nederland.

Bovendien hebben verzoekster en de heer [E.] stukken neergelegd welke hun duurzame relatie bewijst, o.a. geschenken aan elkaar waarmee zij de liefde aan elkaar willen uitdrukken (vlinders met gegraveerde tekst Stuk 18) en een verjaardagskaart.

Op heden brengt verzoekster tevens volgende documenten bij, teneinde haar duurzame relatie met heer [E.] te staven:

- Verklaring van huisarts [J. L. M. P. A.-T. A. T.], waaruit blijkt dat verzoekster reeds sinds juni 2010 patiënt is; (Stuk 2)
- Verklaring van [K. A.], welke stelt dat zij verzoekster en de heer [E.] kent en dat hun relatie in 2009 begonnen is. Zij verklaart dat verzoekster en de heer [E.] al die tijd samen zijn geweest. Zij heeft zeer regelmatig contact met hen. (Stuk 3)
- Verklaring van [K. N.], welke stelt dat zij verzoekster en de heer [E.] al heel lang kent en dat zij ongeveer 4 jaar een koppel vormen. (Stuk 4)
- Ook de huisbazen en vroegere burens van in 's-Hertogenbosch (Nederland) verklaren dat er reeds lange tijd een relatie is tussen verzoekster en de heer [E.] . (Stuk 5)
- Verklaring van [S. D.], welke stelt dat verzoekster en de heer [E.] een lange en goede relatie hebben, (stuk 6)
- Foto's van de verloving van verzoekster en de heer [E.] in de zomer van 2010. (stuk 7)
- Mail en kaartje van goede kennissen, waaruit duidelijk blijkt dat ook zij op de hoogte waren van de relatie tussen verzoekster en de heer [E.] . (Stuk 8)

De heer [E.] heeft tevens de nodige documenten overgemaakt aan de gemeente Baarle-Hertog m.b.t. het leveren van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de partner.

De gemeente Baarle-Hertog stelt nu dat de heer [E.] niet uitdrukkelijk gevraagd zou hebben dat deze documenten tevens dienden te worden toegevoegd aan het dossier van verzoekster, waardoor de gemeente Baarle-Hertog deze documenten enkel heeft gevoegd aan het dossier van de heer [E.] . De gemeente Baarle-Hertog lijkt dus moeilijk te (willen) doen, hetgeen absoluut niet te begrijpen is.

De noodzakelijke documenten werden dus zeker wel overgemaakt aan de bevoegde diensten, doch deze hebben nagelaten deze te voegen aan het dossier van verzoekster.

Verzoekster brengt deze documenten door middel van huidig verzoekschrift bij. (Stuk 9) De heer [E.] heeft enerzijds een AOW-pensioen met een gemiddeld netto bedrag per maand van 822,00 EURO en anderzijds een bijkomend inkomen uit arbeid van gemiddeld 790,00 EURO per maand. Daarnaast ontvangt de heer [E.] tevens een inkomen afkomstig van de stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor Vlees, Vleeswaren, Gemaksvoeding en Pluimveevlees.

Voor de volledigheid brengt verzoekster tevens de nodige documenten i.v.m. de ziekteverzekering bij. (Stuk 10)

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat er een schending is van art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Dat deze inbreuken op vermelde wetsartikelen afdoende ernstig zijn om de vordering van verzoekster toe te kennen."

3.1.2.1. De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het

genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 19 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden « Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden « van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de aan de Raad voorgelegd stukken blijkt dat verzoekster op 5 augustus 2012 een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er werd verzoekster een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd. Via een op 9 oktober 2012 gedateerd schrijven maande een ambtenaar van de gemeente Baarle-Hertog verzoekster aan om een geldig paspoort voor te leggen en om ook bewijzen van een duurzame relatie met F. J. M. E. aan te

brengen teneinde aan te tonen dat zij, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf kon laten gelden.

Het door verweerder neergelegde administratief dossier leert de Raad dat verzoekster ter onderbouwing van haar stelling dat zij een stabiele en duurzame relatie had met F. J. M. E. een sieraad in glas en een verjaardagskaart aanbracht.

Aangezien niet blijkt aan wie de door verzoekster neergelegde verjaardagskaart is gericht en op het voorgelegde sieraad in glas noch de naam van verzoekster, noch deze van de Nederlandse onderdaan in functie van wie zij een recht op verblijf laat gelden zijn vermeld, is het niet kennelijk onredelijk om deze stukken niet te weerhouden als bewijzen die een duurzame en stabiele partnerrelatie aantonen.

Verzoekster zet uiteen dat zij en F. J. M. E. voor hun verhuis naar Baarle-Hertog samenwoonden in 's-Hertogenbosch. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat zij geen documenten overmaakte die een duurzame relatie aantonen.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij enig stuk dat toelaat te beoordelen dat F. J. M. E. – die in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kan genieten – over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij ten laste van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk komt aan verweerder overmaakte. Haar bewering dat zij de noodzakelijke overtuigingsstukken heeft neergelegd blijft ongestaafd en kan derhalve niet overtuigen.

De Raad dient verder te duiden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Ook door te betogen dat zij de documenten heeft neergelegd die het mogelijk maken vast te stellen dat zij aan een aantal andere in het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden voldoet toont verzoekster niet aan dat zij de in de bestreden beslissing opgesomde bewijsstukken overmaakte.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven Art. 8

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster heeft sinds 2009 een liefdesrelatie met de heer [E.F.], dewelke een in België gevestigde EU-onderdaan is en in het bezit is van een verblijfsvergunning voor België.

Verzoekster en de heer [E.] hebben het voornemen om met elkaar te huwen.

Een verwijdering van verzoekster zou dan ook in strijd zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

3.2.2. De Raad stelt vast dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat verzoekster zich beroept op het gezinsleven dat zij heeft met F. J. M. E. , een Nederlands onderdaan. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die verzoeker met F. J. M. E. heeft voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoekster en F. J. M. E. effectief een gezinsleven zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont met haar bewering dat zij en F. J. M. E. al sedert 2009 een liefdesrelatie hebben en dat zij wensen te huwen ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster voorhoudt dat zij voorheen verscheidene jaren met F. J. M. E. in Nederland verbleef en er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit niet langer mogelijk is. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK